

Skudsaaret højere oppe i Venet, der idetmindste i de sidste 16 Aar ikke havde været ham til nogetomhelst Men, og hvorom der i selve Kassationsattesten bemærkedes, at Arret var fuldkommen sundt, og at det ikke skjønnedes at kunne være Aarsag til nogen Funktionsforstyrrelse, en Mening der ogsaa tiltraadtes i den af Rasmussen med hans Ansøgning indsendte Attest fra en Læge, der havde kjendt ham i lang Tid. Desuagtet har Finantsministeriet nu efter det Passerede fundet sig foranlediget til gjennem den paa Lovforslaget opførte Understøttelse at bringe Spørgsmaalet om Tilstaaelsen af en saadan under Bevillingsmagtens Afgjørelse. Ved et Tillæg af 30 Rd. vilde Rasmussen paa 4 Rd. nær faa saa stor en Understøttelse som den Pension, der vilde tilkomme ham efter Loven, hvis hans Tjenestetid skulde regnes fra hans Indtrædelse i Militærtjenesten med Tillæg af 3 Aar for Felttogene 1848—50.

Masfinist Rasmussen blev under Krigen i 1864 midlertidig engageret som Kvartermand og Masfinassistent i en Kanonbaad, hvis Masfine han senere overtog ifølge Anordning af Direktøren for Masfinvæsenet ved den første Masfinists Anvendelse i anden Stilling, og fra samme Tid tillagdes der ham Lønning og Einolumenter i Lighed med Mestersvende i Masfin-korpsen. Under denne Tjeneste paadrog Rasmussen, der allerede forud manglede Synet paa det ene Øie, sig en Denshygdom, som maatte antages at hidrøre fra selve Tjenestens Udførelse, og som endte med, at Synet paa det andet Øie blev, om just ikke fuldstændig tabt, dog svækket i saa høj Grad, at han maatte anses for derved at have mistet sin Arbejdsevne. Han havde følgende Krav paa Invalideforsørgelse, der efter § 12 i Lov af 9de April 1851 fastsattes til 274 Rd., men hans Beggjering om at behandles efter Lovens § 18 (hvorved hans Forsørgelse kunde blive 735 Rd.) kunde man ikke opfylde, da Antagelse af private Masfinister i Stillinger, der henhørte til Overklasserne, ifølge de af Marineministeriet tidligere fastsatte Regler, kun kunde ske ved en af selve Ministeriet bifaldet Kontrakt, hvilket ikke var sket i dette Tilfælde, hvor end ikke nogen Kontrakt overhovedet var oprettet eller Ministeriets Samtykke paa anden Maade erhvervet, ligesom det heller ikke kunde være afgjørende, at der havde været tillagt Rasmussen Lønning af samme Størrelse som Mestersvende, eftersom Direktøren var bemyndiget til at tillægge de af ham antagne Masfinister saadan Lønning. Da han forgjæves havde forsøgt at faa denne Afgjørelse omstødt ved Domstolene, henvendte han i Rigsdagens sidste Samling Andragende til Folkethinget om en yderligere Understøttelse end den, han efter Loven var berettiget til, og dette Andragende blev ved Thingets Beslutning af 28de Marts 1871 henvist til Finantsministeren. Efter denne Sagens Stilling og i Erkjendelse af, at Villighed kan tale for noget at udbyrne den store Forskjel i den lovhjemlede Understøttelses Størrelse, som det ikke kan nægtes, at tilfældige Omstændigheder, nemlig hans Traværelse paa Togt og Krigsforholdenes mangehaande Krav paa Opmærksomheden, maasse kunne have foraarsaget, er der her foreslaaet en Understøttelse af 150 Rd., hvorved han (paa 16 Rd. nær) ialt vilde faa $\frac{2}{3}$ af sin egentlige Lønning i det sidste Afsnit af Tjenestetiden.

Mundkof Petersen, der henhørte til Enkedronning Marie Sophie Frederikkes Hofstat, oppebar i Henhold til Lov af 27de November 1853 en Pension af 600 Rd. af Statskassen. For hans Enke, der er 68 Aar gammel, har en sindsvag Søn og sidder i trange Kaar, søges der overensstemmende med den i andre lignende Tilfælde fulgte Fremgangsmaade herved Bevilling af en Pension, der er lidt mindre, end Pensionslovens Beregningsmaade vilde medføre.

Stafet Hansen, der henhørte til Kong Frederik den Syvendes Hofstat, blev i 1851 afskediget med en Pension af 166 Rd. 64 $\frac{1}{2}$, som siden ifølge Lovene af 17de December 1863 og 27de Marts 1866 har været overtaget af Statskassen. Enken er 61 Aar gammel og trængende; den her foreslaaede Pension er ogsaa lidt mindre end efter Pensionslovens Beregningsmaade.